

Sygn. akt VI Ka 742/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodnicząca: SSO Małgorzata Bańkowska

Sędziowie: SO Aleksandra Mazurek

SO Ludmiła Tułaczko (spr.)

Protokolant asystent sędziego Jakub Nasiłowski

przy udziale prokuratora Gabriela Żuławskiego

po rozpoznaniu dnia 27 listopada 2015 r. w W.

sprawy M. M., s. J. i B., ur. (...) w W. oskarżonego o przestępstwo z art. 278 § 1 kk

oraz

R. R., s L. i H., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 278 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe w W.

z dnia 9 lutego 2015 r. sygn. akt IV K 490/11

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zwalnia oskarżonych od uiszczenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. R. kwotę 619,92 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oskarżonego M. M. oraz podatek VAT.

SSO Aleksandra Mazurek SSO Małgorzata Bańkowska SSO Ludmiła Tułaczko

Sygn. akt VI Ka 742/15

UZASADNIENIE

dotyczy całości rozstrzygnięcia wobec oskarżonych M. M. i R. R.

M. M. oraz R. R. zostali oskarżeni o to, że:

w dniu 26 grudnia 2010 r. w W. na ul (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 1.100 zł , wieży S. z 4 kolumnami koloru szaro-srebrnego, odtwarzacza DVD marki P. model (...) 520 o nr (...) wraz z pilotem, dekodera cyfrowego P. wraz z kartą, zegarka marki R., sztyletu komandoskiego o ostrzu dł ok. 30 cm z gumową rękojeścią i czarną kaburą z teflonu, maszynki do strzyżenia włosów, żelazka o łącznej wartości 2600 zł na szkodę M. W. oraz mienia w postaci telewizora marki L. (...), dekodera Cyfrowego P. wraz z kartą, telefonu komórkowego marki L. (...) S. nr (...), zegarka, aparatu do mierzenia poziomu cukru, telefonu

komórkowego marki N. (...) o nr (...) wraz z kartą SIM , portfela z zawartością karty ZUS , biletu (...) , legitymacji emeryta rencisty , pieniędzy kwocie 50 zł o łącznej wartości 2 259zł na szkodę T. P., tj. rzeczy o łącznej wartości 4.859 zł na szkodę M. W. i T. P.,

tj. o czyn z art. 278 §1 kk

Po rozpoznaniu sprawy o sygn. IV K 490/11 Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w W. wyrokiem z dnia 9 lutego 2015 r.

- 1) oskarżonych M. M. i R. R. uznał za winnych popełnienia zarzucanego im czynu, wypełniającego znamiona z art. 278 §1 kk i za to na podstawie art. 278 §1 kk skazał ich na kary po 1 (jednym) roku pozbawienia wolności;
- 2) na podstawie art. 63 §1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu M. M. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach 26.12.2010 -28. 12.2010,
- 3) na podstawie art. 63 §1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu R. R. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach 27.12.2010 -28 12.2010;
- 4) na podstawie art. 46 §1 kk zobowiązał oskarżonych M. M. i R. R. do solidarnego naprawienia szkody na rzecz T. P. w kwocie 759 (siedemset pięćdziesiąt dziewięć) zł;
- 5) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. R. kwotę 924 (dziewięćset dwadzieścia cztery) zł + VAT tytułem pełnienia obrony z urzędu M. M.;
- 6) na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonych M. M. i R. R. od kosztów postępowania przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniosła obrońca oskarżonego R. R., która zaskarżyła wyrok w części dotyczącej oskarżonego, tj. pkt 1, 3 i 4. Wyrokowi temu zarzuciła na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 k.p.k.: obrazę przepisów postępowania, tj. art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., poprzez oparcie rozstrzygnięcia w sprawie w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu R. R. wyłącznie na podstawie dowodu z niekonsekwentnych wyjaśnień współoskarżonego M. M. (dowód z pomówienia), mimo braku możliwości – z uwagi na brak innych dowodów wskazujących, iż R. R. popełnił zarzucany mu czyn – kategorycznej weryfikacji twierdzeń współoskarżonego M. M., a w konsekwencji rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego R. R. wszelkich powstałych na tle zebranego w sprawie materiału dowodowego wątpliwości co do winy tego oskarżonego – co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia.

W konkluzji obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie

oskarżonego od zarzucanego mu czynu. Względnie o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelację od powyższego wyroku wniósł również obrońca oskarżonego M. M., który zaskarżył wyrok w całości. Wyrokowi temu zarzucił na podstawie art. 438 pkt 3, 4 k.p.k. oraz art. 427 § 2 k.p.k.:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść poprzez pozbawione uzasadnienia przyjęcie, że zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje na zabór przez oskarżonego w celu przywłaszczenia także przedmiotów innych niż telewizor marki L. (...), o których mowa w akcie oskarżenia, choć prawidłowa analiza zebranych dowodów nie daje podstaw do przyjęcia sprawstwa oskarżonego w zakresie kradzieży innych poza telewizorem przedmiotów znajdujących się w mieszkaniu pokrzywdzonego;
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na bezpodstawnym określeniu negatywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonego oraz przyjęcie, że konieczna jest resocjalizacja oskarżonego w warunkach zakładu karnego, co w konsekwencji spowodowało orzeczenie wobec oskarżonego rażąco niewspółmiernie surowej kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, w sytuacji gdy

uwzględnienie w sprawie okoliczności takich jak: brak konfliktów z prawem od 3 lat, założenie rodziny, podjęcie stałej pracy, a także zwrot pokrzywdzonemu telewizora, powinny skutkować orzeczeniem oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wyeliminowanie z opisu czynu ustaleń dotyczących zaboru z zamiarem przywłaszczenia przez oskarżonego innych poza telewizorem marki L. (...) rzeczy ruchomych. Względnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych M. M. i R. R. nie zasługują na uwzględnienie. Sąd I instancji, wbrew zarzutom skarżących, prawidłowo ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie a zebrane dowody ocenił zgodnie z zasadami określonymi w art. 7 k.p.k. Swoje stanowisko w sposób przekonujący przedstawił w motywach pisemnych do zaskarżonego wyroku. Zasadnie, oprął się na wyjaśnieniach M. M. złożonych w postępowaniu przygotowawczym, w których oskarżony opisał swoją rolę w przestępstwie kradzieży oraz pomówił o współudział R. R.. Są to wyjaśnienia wiarygodne bowiem znajdują potwierdzenie w zeznaniach W. C., który widział dwóch mężczyzn oddalających się od bloku, w którym zamieszkuje pokrzywdzony T. P.. Zauważył także, że jeden z mężczyzn trzyma w ręku telewizor. Właśnie telewizor L.26 cali został skradziony z mieszkania pokrzywdzonego T. P. a następnie oskarżony M. M. zwrócił go pokrzywdzonemu. T. P. odzyskał także skradziony z mieszkania aparat telefoniczny marki N.. Dowody układają się więc w logiczny ciąg zdarzeń a także uzupełniają się wzajemnie prowadząc do logicznego wniosku o winie oskarżonych M. M. i R. R. w ramach przypisanego im przestępstwa kradzieży.

Odnosząc się szczegółowo do apelacji obrońcy oskarżonego M. M. należy stwierdzić, że kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie potwierdziła zarzutu aby materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie pozwalał jedynie na przypisanie temu oskarżonemu zaboru w celu przywłaszczenia telewizora marki L. z mieszkania T. P. z wyłączeniem pozostałych przedmiotów wskazanych w akcie oskarżenia. Niezasadnie obrońca powołuje się na eksces drugiego oskarżanego - R. R.. Współsprawstwo polega bowiem na tym, że chociaż współsprawca nie dokonuje czynności osobiście to jednak ze względu na porozumienie dotyczące popełnienia przestępstwa, obejmuje on swoją świadomością i zamiarem działanie drugiego sprawcy, podjęte w ramach tego porozumienia. O porozumieniu zawartym przez oskarżonych w niniejszej sprawie świadczy treść wyjaśnień M. M.. Oskarżony przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego stwierdził, że w dniu zdarzenia spotkał R. R. i powiedział mu o planowanej kradzieży telewizora z mieszkania T. P.. Zgodził się aby R. R. poszedł tam razem z nim. Skoro oskarżeni zdecydowali się pójść razem do mieszkania pokrzywdzonego to fakt ten oznacza, że liczyli na to, że ich działania będą się nawzajem uzupełniać i łatwiej im będzie, mając przewagę sił nad T. P. zabrać z jego mieszkania cenne przedmioty. Nie można podzielić stanowiska obrońcy, że porozumienie dotyczyło tylko kradzieży telewizora bowiem przeczy temu zachowanie oskarżonych w mieszkaniu pokrzywdzonego oraz bezpośrednio po wyniesieniu rzeczy. Wspólne dokonanie kradzieży polegało na tym, że oskarżeni razem przyszedli do mieszkania pokrzywdzonego i od razu M. M. przystąpił do odłączania kabli od telewizora L.. W tym czasie oskarżony R. R. koncentrował się na pokrzywdzonym uniemożliwiając mu przeciwstawienie się zaborowi rzeczy a następnie wybiegł za nim z mieszkania. Jednak wrócił do środka. W tym czasie oskarżony M. M. trzymając telewizor, czekał na niego na klatce schodowej bloku, w którym mieszka pokrzywdzony. M. M. pozostając na klatce schodowej umożliwił drugiemu oskarżonemu swobodny zabór rzeczy gdyż w przypadku powrotu pokrzywdzonego do mieszkania mógł go powstrzymać lub ostrzec R. R.. W takim zachowaniu, wynikającym z podziału ról w przestępstwie, należy upatrywać współdziałania obu oskarżonych. R. R. wybiegł z mieszkania pokrzywdzonego z kartonem w ręku, w którym jak wyjaśnił M. M. w postępowaniu przygotowawczym, widział wystającą kolumnę od wieży S.. Właśnie taki sprzęt został skradziony z mieszkania pokrzywdzonego. Powyższe okoliczności wskazują na to, że oskarżeni obejmowali swoją świadomością zabór wszystkich przypisanych im rzeczy na szkodę T. P. i M. W., a nie tylko telewizora, co zarzucała w apelacji obrońca oskarżonego M. M.. Oskarżeni razem wybiegli z klatki bloku i razem uciekali. Dwóch biegnących mężczyzn, z których jeden trzymał telewizor widział świadek W. C.. Zdarzenie miało dynamiczny charakter więc świadek nie zauważył czy drugi z mężczyzn trzyma w ręku karton z pozostałymi skradzionymi rzeczami. Zasadnie sąd I instancji odmówił wiary wyjaśnieniom M. M. złożonych

na etapie postępowania sądowego, w których pominął udział oskarżonego R. R. twierdząc, że kradzieży dokonał samodzielnie. Rzeczy w kartonie miał pozostawić na zewnątrz bloku. Takie wyjaśnienia wskazują na nieracjonalne zachowanie oskarżonego i nie znajdują potwierdzenia w zeznaniach świadka W. C.. Z tych też powodów zasadnie sąd I instancji przypisał M. M. zabór także tych przedmiotów, które z mieszkania pokrzywdzonego wyniósł w kartonie R. R.. Oskarżeni mieli dostatecznie dużo czasu aby zabrać przedmioty będące własnością T. P. i M. W.. Mieszkanie było splądrowane, o czym świadczą zeznania pokrzywdzonych, wyniki oględzin oraz zeznania świadka A. Z..

Reasumując należy stwierdzić, że kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu jest prawidłowa zaś kara wymierzona M. M., zgodnie z art. 53 § 1 i 2 k.k. jest adekwatna do zawinienia. Słusznie, jako okoliczność mającą zaostrzający wpływ na wymiar kary sąd I instancji uwzględnił uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego. / obecnie siedem skazań w karcie karnej/. M. M. był inicjatorem popełnienia przestępstwa. Nadużył zaufania pokrzywdzonego, którego znał jako znajomego swojego ojca. Wiedział o tym, że wpuści go do mieszkania i wykorzystał moment zaskoczenia u niespodziewającego się takiego obrotu sytuacji T. P.. Tych negatywnych okoliczności nie równoważy zwrot zabranego telewizora jak również pozytywne zmiany jakie zaszły w życiu rodzinnym i zawodowym oskarżonego. Przedstawione okoliczności, ocenione łącznie wskazują na to, że nie daje on gwarancji przestrzegania porządku prawnego. Z tych powodów sąd odwoławczy nie uwzględnił apelacji obrońcy i doszedł do przekonania, że kara wymierzona oskarżonemu M. M. zgodnie z art. 438 pkt 4 k.p.k. nie nosi cech rażącej niewspółmierności.

Apelacja obrońcy oskarżonego R. R. nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd I instancji zasadnie oparł się na wyjaśnieniach M. M. z postępowania przygotowawczego i słusznie stwierdził, że są one wiarygodne. Za takim wnioskiem przemawia to, że zostały złożone w warunkach pełnej swobody wypowiedzi o czym świadczą zeznania policjantów, którzy M. M. przesłuchiwali: P. B. i W. P.. M. M. niewiarygodnie odwołał swoje pomówienie, przedstawiając odmienną wersję zdarzenia. Twierdził na rozprawie, że sam wyniósł karton z rzeczami zabranymi z mieszkania T. P. i pozostawił za blokiem. Takie zachowanie należy ocenić jako nieracjonalne i niezgodne z doświadczeniem życiowym. Tymczasem, pomówienie oskarżonego R. R., w sposób pośredni potwierdzają zeznania W. C., który widział dwóch uciekających mężczyzn, a fakt ich ucieczki należy logicznie powiązać z faktem dokonania kradzieży. Powiązanie tych okoliczności uzasadnione jest bliską odległością czasową pomiędzy krzykiem i wołaniem o pomoc pokrzywdzonego, na który zareagował świadek W. C. a zauważeniem przez niego dwóch ciekających mężczyzn, z których jeden trzymał w ręku telewizor. Sytuacja miała dynamiczny charakter więc świadek nie zauważył, że drugi mężczyzna trzyma w ręku karton z przedmiotami zabranymi z mieszkania T. P.. Jak wynika z wyjaśnień M. M. złożonych w postępowaniu przygotowawczym, karton wraz z zawartością, między innymi wieży marki S., wyniósł z mieszkania R. R.. Brak szczegółów w relacji świadka W. C. nie wyklucza sprawstwa tego oskarżonego. Tym bardziej, że przed blokiem pokrzywdzonego znajdowały się porozrzucone liczne, drobne przedmioty służące do użytku domowego. Ta okoliczność świadczy o tym, że oskarżeni M. M. i R. R. upuścili część rzeczy podczas ucieczki. Zasadnie sąd I instancji stwierdził, że zeznania W. C. wraz z wyjaśnieniami oskarżonego M. M. uzupełniają się wzajemnie i tworzą logiczny ciąg zdarzeń. Pokrzywdzony T. P. nie rozpoznał oskarżonego R. R. jako sprawcy kradzieży z tego powodu, że był w stanie znacznego upojenia alkoholowego a oskarżony miał zasunięty kaptur na twarz i głowę. Zarzut, że pokrzywdzony powinien był rozpoznać oskarżonego gdyż zna go z sąsiedztwa, w tej sytuacji jest niezasadny. Pokrzywdzony pomylił także ilość osób uczestniczących w kradzieży. Zasadnie sąd I instancji oparł się na wyjaśnieniach oskarżonego M. M. i potwierdzających je zeznaniach świadka W. C., z których wynika, że było dwóch sprawców kradzieży. Sąd I instancji przesłuchał P. S. a ten zaprzeczył aby brał udział w tym zdarzeniu. Niezasadnie oskarżony R. R. twierdzi, że M. M. bezpodstawnie pomawia go o współudział w przestępstwie bo nie chce wydać prawdziwego współnika kradzieży. Tym współnikiem, jak można wywnioskować z akt niniejszej sprawy, miał być P. S.. Zasadnie sąd I instancji stwierdził, że pomówienie o współudział R. R. jest wiarygodne gdyż M. M. od początku mówił o nim jako o współsprawcy przestępstwa i jedynym współniku. Dopiero na rozprawie przed sądem I instancji zmienił swoje wyjaśnienia twierdząc, że sam dokonał kradzieży wszystkich rzeczy na szkodę T. P. i M. W.. Nawet w tej sytuacji nie wskazywał jako motywu pomówienia, zemsty za domniemane przyczynienie się do śmierci jego brata, na, co z kolei powoływał się R. R. w swoich wyjaśnieniach. Brak śladów linii papilarnych R. R. nie podważa ustaleń sądu I instancji dotyczących jego winy gdyż w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...) w W., w krótkim czasie przed kradzieżą, przebywały różne osoby. Oprócz oskarżonych byli tam pokrzywdzony, jego lokator M. W. i gość J. M.. Sąd I instancji zaliczył do materiału

dowodowego dokumenty ze sprawy Prokuratury Rejonowej (...) sygn. Ds. 769/11/ MN. Pokrzywdzony T. P. odzyskał telefon komórkowy marki N. (...), który stał się przedmiotem paserstwa. Jak wynika z ujawnionych dokumentów telefon N. należący do T. P., posiadała A. M. (1). Zanim do niej trafił był jednak użytkowany przez inne osoby, które wymieniały się aparatami. Pierwszą osobą, która weszła w jego posiadanie mógł być A. M. (2). Nie można go jednak przesłuchać na powyższe okoliczności gdyż nie stawał się na wezwania. /k- 751/ Ustalenie, że telefon pokrzywdzonego był przedmiotem paserstwa nie wyklucza udziału oskarżonego R. R. w przestępstwie kradzieży rzeczy na szkodę T. P. i M. W.. Paserstwo dotyczy bowiem zdarzeń następczych, dokonanych po kradzieży. W dacie zdarzenia oskarżony R. R., miał możliwość przekazania telefonu, który zabrał pokrzywdzonemu, innej osobie i w ten sposób telefon mógł trafić w ręce np. A. M. (2). Do takich działań, z reguły dochodzi po dokonaniu kradzieży, gdy sprawca sprzedaje zabrane rzeczy, w celu uzyskania środków pieniężnych. Reasumując, należy stwierdzić, że ustalenia faktyczne sądu I instancji są prawidłowe. Stały się podstawą do słusznej kwalifikacji prawnej czynu i wymiaru kary adekwatnej do zawinienia, zgodnie z art. 53 § 1 i 2 k.k. Oskarżony był wielokrotnie karany. W tym także za przestępstwa przeciwko mieniu. Tak więc wymierzona kara nie nosi cech rażącej niewspółmierności. Z tych powodów sąd odwoławczy nie uwzględnił apelacji obrońcy oskarżonego R. R. i zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Orzeczenie o kosztach znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 624 § 1 k.p.k. Mając powyższe na uwadze sąd odwoławczy orzekł jak w wyroku.

SSO Małgorzata Bańkowska SSO Aleksandra Mazurek SSO Ludmiła Tułaczko